

Едно нѣжно момче въ Африкѣ за кое-то градоначалникъ-тъ мыслить че ще го лесно уплаши, съ постоянство рече: «Правѣте какво-то щѣте, нѣ азъ съмь и щѣ останѣ християнинъ.»

Въ Антиохіѣ биехъ одного на име Романъ. Единъ отъ войны-тъ кой-то му ся смѣяше рече му: «Нѣ твой-тъ Христосъ е само отъ вчера, а богове-тъ на язычници-тъ сѣ много по-стари.» Романъ повыка едно дѣте за да отговори на войника. Дѣте-то му радостно отговори и рече: «Че има много богове, ные дѣца-та не можемъ вече да вѣрваме; има само единъ Богъ, кой-то обитава въ сърдца-та.» Дѣте-то быде біено съ прѣтїе, а майка му коя-то стоеше до него му казваше: «Търпи чядо мое, скоро ще побѣдишь, и скоро ще блѣщи вѣнецъ на славѣ-тъ на главѣ-тъ ти.» И кога-то дѣте-то подъ удары-тъ прѣдаваше духъ-тъ си, тя му говореше: «Блазѣ мило мое чядо, многоцѣнна е прѣдъ Господа смърть-та на прѣподобны-тъ му.»

По нѣкогажъ при такыва случаи ставахъ произшествїя, кои-то довеждахъ до очюдванїе язычници-тъ. *Евсевій* Христїанскій историкописатель, за примѣръ говори за мнозина нему познати въ Палестынѣ и Финикіѣ, че ся удивляваше за необыкновенно-то имъ търпѣніе, кога-то бывахъ біени и хвърлени прѣдъ дивы звѣрове. Единъ отъ тѣхъ, на двадесетъ годишенъ възрастъ стоеше съ прострены рѣцѣ и моляше ся прѣдъ очи-тъ на мечкы-тъ и леопарды-тъ, кои-то никакъ не рачихъ